

hodnutím soudu druhé stolice byl rozsudek soudu prvního potvrzen. Nepřípustné dovolání bylo proto odmítnuto. I když dovolatel v dovolání neuplatnil, že pro posouzení otázky přípustnosti dovolání hodnota předmětu sporu nebyla stanovena, bylo přece na odpůrkyni dovolatelově, by se tím v dovolací odpovědi zabývala a po případě nepřípustnost dovolání uplatnila. To se nestalo a zabývala-li se dovolací odpověď jen věcí samou, nelze ji považovati za účelnou, pročež nebyly útraty její podle §§ 507, 41 a 50 c. ř. s. přisouzeny.

Čís. 12811.

Zákon ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931, na ochranu osob oprávněných požadovati výživu, výchovu nebo zaopatření.

Ustanovení § 5 zák. přichází v úvahu, i když manželství stran bylo již rozloučeno a žalobou jest se domáháno zvýšení renty, svého času mezi stranami smluvně stanovené.

(Rozh. ze dne 15. září 1933, R II 308/33.)

Za sporu o rozluky manželství zavázal se manžel platiti manželce výživné měsíčních 150 Kč s tím, že při podstatném zlepšení svých příjmů zvýší poměrně příspěvky na výživu manželky. Manželství bylo napotom rozloučeno. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se manželka na manželi zvýšení výživného na měsíčních 300 Kč a navrhla povolení prozatímního opatření placením vyživovacích příspěvků 300 Kč měsíčně. Soud první stolice povolil prozatímní opatření placením výživného 150 Kč měsíčně mimo jiné z těchto důvodů: Že snad žalovaný po 150 Kč měsíčně platí, jest pro povolení zatímního opatření vedlejší. Vždyť žalobkyně má nárok na to, by povinnost žalovaného byla soudem ustanovena a by měla exekuční titul. Žalobkyně se domáhá zatímního opatření výslovně ve smyslu § 5 zákona ze dne 16. prosince 1930 čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931 a proto také bylo zatímní opatření ve smyslu tohoto zákonného ustanovení povoleno jen na dobu jednoho roku a se zřetelem k výpovědem přezvědých osob nebylo lze vyhověti návrhu na přiřčení alimentů vyšších než 300 Kč. Rekursní soud nevyhověl rekursu žalovaného, vyhověl však rekursu žalobkyně a zvýšil vyživovací příspěvky na 250 Kč měsíčně, mimo jiné z těchto důvodů: Žalovaný se domáhá změny napadeného usnesení v ten smysl, by návrh žalobkyně byl zamítnut vůbec, maje v podstatě za to, že povolení zatímního opatření podle § 5 alim. zák. a § 382 čís. 8 ex. ř. předpokládá žalobu manželky o rozvod neb o rozluky manželství, tudíž trvání manželského svazku a vyživovacího nároku manželčina, kdežto manželství stran bylo již roku 1923 rozloučeno a žalobkyně se ve sporu domáhá zvýšení měsíční renty, svého času mezi stranami smluvně stanovené. Mimo to žalovaný i v rekursu ještě namítá, že k zatímnímu opatření nebylo vůbec důvodu, an měsíční rentu 150 Kč žalobkyni přesně vyplácí. Tuto druhou námitku vyvrátil správně již první soud

v napadeném usnesení, na jehož důvody se prostě odkazuje. Ale i jinak je stanovisko stěžovatelovo právně mylné, ježto jasný doslov a smysl ustanovení § 1 (tudíž i § 5) alim. zák. (srovnej zvláště výraz »právně zavázán« v § 1) dopadá na povinnost vyživovací vůbec, nechť plyne ze zákona, smlouvy nebo z jednostranného právního jednání. Že slovo »právně« jest vykládati v nejširším smyslu a že zákonodárce také zamýšlel takový rozsah použití zákona, je vidno i z důvodové zprávy (srovnej komentář Dr. Gerlicha k § 1 alim. zák.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu žalovaného, poukázav k důvodům rekursního soudu.

Čís. 12812.

Došlo-li k úmluvě o poskytnutí zvláštní výhody jednomu z vyrovnacích věřitelů, na jejímž podkladě byla pak vydána směnka, za vyrovnacího řízení nebo již dříve z jeho podnětu a v souvislosti se zamýšleným vyrovnáním, jde o poskytnutí nedovolené výhody jednomu věřiteli (§ 47 vyr. řádu z roku 1914) a směnka je neplatná, třebaže se její vydání stalo až po skončeném vyrovnání.

(Rozh. ze dne 15. září 1933, Rv II 566/33.)

Vyrovnání o jmění žalované bylo potvrzeno dne 30. prosince 1930. Dne 14. února 1931 byla vydána žalobkyní na žalovanou směnka, o niž tu jde. Proti směnečnému platebnímu příkazu namítla žalovaná, že šlo o nedovolenou výhodu ve smyslu § 47 vyr. řádu z roku 1914. První soud v Praze ponechal směnečný platební příkaz v platnosti, maje za to, že, ježto směnka byla vydána až po právoplatném ukončení vyrovnacího řízení o jmění žalované, nejde o nedovolenou výhodu podle § 47 vyr. řádu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu prvního stádu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

S názorem nižších soudů, že pro platnost sporné směnky jest jen rozhodná doba jejího vydání, a že směnka je platná, ana byla vydána až po právoplatném ukončení vyrovnacího řízení o jmění žalované, nelze souhlasiti se zřetelem k tomu, co bylo tvrzeno žalovanou v písemných směnečných námitkách o neplatné úmluvě ve příčině požadované superkvoty, o níž byla vydána sporná směnka. Tuto námitku přípustným způsobem blíže rozvedl a skutkově doložil veřejný společník žalované společnosti Rudolf P. při výslechu jako strana, tvrdě, že žalobkyně žádala na žalované superkvotu a že se za tím účelem domáhala toho, by podepsali směnku, již v mimosoudním vyrovnání a že jí též potom přislíbili směnku v soudním vyrovnání a za vyrovnání. Jádrem sporu je, zda se úmluva o této superkvotě stala